

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 sierpnia 2013r. powód, (...) SA z siedzibą w B., wniósł o stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży z dnia 15 marca 2013r. zawartej między (...) Company S.A. z siedzibą w P., a (...) S.A. z siedzibą w R., objętej aktem notarialnym M. G., notariusza w W. (...) oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w jego ocenie w/w umowa jest nieważna gdyż obie jej strony, zawierając ją działały we wspólnym zamiarze udaremnienia toczącego się postępowania zabezpieczającego z wniosku (...) SA przeciwko (...) Company SA, w ramach którego powód żądał między innymi obciążenia nieruchomości będącej przedmiotem sprzedaży hipoteką przymusową. Zdaniem powoda pozwany (...) dowiedziawszy się o toczącym się postępowaniu zabezpieczającym niezwłocznie zawarł z pozwanym (...) umowę sprzedaży nieruchomości. W ocenie powoda zawarcie umowy sprzedaży w takim celu prowadzi do jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, a w konsekwencji do nieważności. Dodatkowo powód wskazał, że takie działanie jest penalizowane przez kodeks karny (art. 300 § 2 k.k.) i jako takie jest sprzeczne z ustawą. W pozwie oraz w dalszych pismach procesowych powód wskazał w szczególności, że:

1) Wspólnym celem do jakiego dążyli pozwani przy zawieraniu umowy sprzedaży było uniemożliwienie wykonania przyszłego postanowienia o zabezpieczeniu o czym zadaniem powoda świadczą następujące okoliczności:

- a) Obie pozwane spółki należą do K. P.,
- b) Sprzedaż nastąpiła na warunkach nierynkowych gdyż zapłata ceny została odroczone do 31 maja 2015r.,
- c) Roszczenie o zapłatę ceny nie zostało zabezpieczone,
- d) Umowa została zawarta mimo nieprzedstawienia oświadczenia przez pozwanego (...) o niezaleganiu z podatkami i składkami na ubezpieczenie społeczne,
- e) W akcie notarialnym jest szereg błędów,
- f) W akcie notarialnym zostało zawarte zapewnienie pozwanego (...), że nie toczą się żadne postępowania zabezpieczające,
- g) Wszystkie wymagane zgody korporacyjne zostały wyrażone w dniu sprzedaży nieruchomości,
- h) W chwili zawierania umowy sprzedaży już od dłuższego czasu toczyły się negocjacje dotyczące sprzedaży przedmiotowej nieruchomości spółce (...).

2) Umowa sprzedaży zawarta w opisanych w pozwie okolicznościach jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, a w szczególności z zasadą uczciwości handlowej i nienaruszania interesów osób trzecich.

3) Powód posiada interes prawny w wytoczeniu niniejszego powództwa gdyż uzyskanie orzeczenia stwierdzającego nieważność umowy jest warunkiem uzyskania zabezpieczenia na nieruchomości, które powód uzyskałby gdyby nie doszło do zawarcia spornej umowy.

4) Pozwany (...) utracił płynność finansową i istnieje ryzyko jego niewypłacalności.

W piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2013r. powód wskazał, że pozwany (...) jest praktycznie niewypłacalny oraz zakwestionował rzetelność bilansu sporządzonego przez pozwanego (...) za rok 2012. Jednocześnie powód wskazał, że nie może poszukiwać ochrony w drodze skargi pauliańskiej gdyż teza o nieważności umowy z dnia 15 marca 2013r. nie jest oparta na tym, że (...) stała się lub była w dniu 15 marca niewypłacalna w rozumieniu przepisów o skardze pauliańskiej, tylko na tym, że umowę zawarto w celu uchronienia nieruchomości przed zajęciem (w celu uniemożliwienia wykonania orzeczenia sądowego) – k. 2075.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa. W odpowiedzi na pozew pozwani wskazali, że:

- 1) Powód nie ma interesu prawnego w wytoczeniu powództwa w rozumieniu art. 189 k.p.c., gdyż ewentualny wyrok ustalający nieważność umowy sprzedaży nieruchomości nie wywrze żadnych skutków w sferze prawnej powoda, ponieważ powodowi nie przysługuje żadne roszczenie (obligacyjne, ani rzeczowe), które dotyczyłoby nieruchomości będącej przedmiotem sprzedaży.
- 2) Powództwo jest niedopuszczalne z uwagi na konstytutywny charakter wpisu prawa użytkownika wieczystego do księgi wieczystej.
- 3) Powództwo nie może zostać uwzględnione gdyż wskutek zawarcia kwestionowanej transakcji w ogóle nie doszło do pokrzywdzenia powoda gdyż majątek pozwanego (...) pozwala na ewentualne zaspokojenie roszczeń powoda.
- 4) Celem kwestionowanej transakcji była reorganizacja majątku pozwanego (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 19 października 2012r. powód pozwany przez pozwanego (...) przed Trybunał Arbitrażowy przy Austriackiej Izbie Handlowej w W. wniósł odpowiedź na pozew wraz z powództwem wzajemnym, żądając m.in. zasądzenia kwoty 47.496.710,84zł.

Dowód: odpowiedź na pozew i powództwo wzajemne z dnia 19.10.2012r., k. 241.

W dniu 11 marca 2013r. powód złożył do Sądu Okręgowego w Warszawie wniosek o zabezpieczenie kwoty 43.000.000zł stanowiącej część dochodzonego przez Trybunał Arbitrażowy roszczenia. Powód wniósł m.in. o zabezpieczenie roszczenia przez ustanowienie hipoteki przymusowej na nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.. Ponadto powód wniósł o ustanowienie hipoteki przymusowej na nieruchomości położonej przy ul. (...) w S., o zajęcie udziałów w szeregu spółkach zależnych oraz o zajęcie rachunków bankowych pozwanego (...).

Dowód: wniosek z dnia 11 marca 2013r., k. 286.

Pozwany (...) najpóźniej w dniu 14 marca 2013r. poznał treść wniosku o zabezpieczenie.

Dowód: pełnomocnictwo od (...) oraz upoważnienie dla apl. adw. J. U., wniosek o sporządzenie kserokopii, k. 423-427.

W dniu 15 marca 2013r. pozwani zawarli umowę sprzedaży prawa wieczystego użytkownika nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. – działka gruntu nr (...) z obrębem ewidencyjnym numer (...) objęta księgą wieczystą numer (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla W. oraz własności posadowionego na tym gruncie budynku. Cena sprzedaży została ustalona na kwotę 25.830.000zł. Strony postanowiły, że cena zostanie zapłacona w następujący sposób:

- a) 4.830.000zł przelewem w terminie do 25.04.2013r.,
- b) 100.000zł przelewem w terminie do 09.08.2013r.,
- c) 20.900.000zł przelewem w terminie do 31.05.2015r.

Na podstawie w/w umowy w dniu 8 kwietnia 2013r. został dokonany w księdze wieczystej w/w nieruchomości wpis pozwanego (...) SA jako użytkownika wieczystego.

Dowód: umowa, k. 71.

W dniu 18 marca 2013r. pozwany (...) zawarł z (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży nieruchomości położonej w S. przy ul. (...).

Dowód: umowa, k. 429.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2013r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie, wskazując, że powód nie uprawdopodobnił interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia. Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2013r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek zażalenia powoda zmienił postanowienie Sądu Okręgowego, w ten sposób, że udzielił zabezpieczenia polegającego na zajęciu objętych wnioskiem udziałów i akcji, natomiast oddalił zażalenie w części dotyczącej ustanowienia hipotek przymusowych na nieruchomościach, z uwagi na fakt, że nieruchomości te w chwili orzekania przez Sąd Apelacyjny nie stanowiły już własności powoda.

Dowód: postanowienie z dnia 21 marca 2013r., k. 459, postanowienie z dnia 3 czerwca 2013r. k. 106.

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2013r. Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił wniosek powoda o udzielenie dodatkowego zabezpieczenia poprzez zajęcie rachunków bankowych. Postanowienie to zaskarżył pozwany (...). Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2013r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że oddalił wniosek powoda o udzielenie dodatkowego zabezpieczenia. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że uwzględnienie wniosku w kształcie proponowanym przez powoda spowodowałoby stan nadzabezpieczenia. Sąd Apelacyjny wskazał przy tym, że powód uzyskał już zabezpieczenie na akcjach i udziałach przysługujących pozwanemu (...), które w ocenie Sądu Apelacyjnego jest zabezpieczeniem wystarczającym.

Dowód: postanowienie z dnia 16 grudnia 2013r., k. 2821.

Zgodnie z bilansem, na dzień 31 grudnia 2012r. wartość aktywów pozwanego (...) wynosiła 203.809.253,26zł, a wartość zobowiązań i rezerw na zobowiązania 125.532.769,08zł.

Dowód: bilans k. 583,584.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do pozwu, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, a sąd nie znalazł podstaw aby uczynić to z urzędu. Jednocześnie sąd oddalił wnioski dowodowe powoda i pozwanego o przeprowadzenie innych dowodów, w szczególności dowodów z przesłuchania świadków oraz opinii biegłego wnioskowanego przez powoda. W ocenie sądu dowody te nie były przydatne do rozstrzygnięcia sprawy (227 k.p.c. a contrario). Jak zostanie wskazane w przeprowadzonych poniżej rozważaniach prawnych powództwo podlegałoby oddaleniu nawet wówczas gdyby wszystkie okoliczności podniesione przez powoda w pozwie i dalszych pismach procesowych zostały udowodnione na podstawie przeprowadzenia wnioskowanych dowodów. Innymi słowy, ocena prawna powództwa została dokonana również dla hipotetycznego założenia, że stan faktyczny niniejszej sprawy kształtowałby się całkowicie zgodnie z twierdzeniami powoda. W takiej sytuacji nie było celowe przeprowadzanie długotrwałego i rozbudowanego postępowania dowodowego, które i tak doprowadziłoby do takiego samego rozstrzygnięcia, tj. oddalenia powództwa. Te same argumenty odnoszą się do uzasadnienia oddalenia wniosków dowodowych pozwanego.

Sąd zważył co następuje

Powództwo podlegało oddaleniu z następujących względów.

W pierwszej kolejności konieczne było rozważenie czy powodowi przysługuje interes prawny w żądaniu ustalenia, że umowa sprzedaży nieruchomości zawarta pomiędzy pozwanymi jest nieważna. W wyroku z dnia 18 marca 2013r. (I ACa 822/12) Sąd Apelacyjny w Szczecinie stwierdził, że co do zasady jest dopuszczalne na podstawie art. 189 k.p.c. ustalenie, że czynność prawna jest nieważna. Powództwo o ustalenie może być wniesione w każdym czasie, gdyż żąda się w nim ustalenia prawa lub stosunku prawnego według stanu istniejącego w chwili wyrokowania - art. 316 §1 k.p.c. Powództwo o ustalenie nieważności umowy przysługuje wtedy gdy strona powodowa wykaże swój interes prawny, niezależnie od tego, czy są wystarczające podstawy materialnoprawne do uwzględnienia tego powództwa, jednakże jego uwzględnienie jest już zależne od wyniku przeprowadzonego postępowania sądowego, że wystąpiły przesłanki materialnoprawne, na których opierało się powództwo. Interes prawny w procesie o ustalenie zachodzi

wówczas, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, niepewność ta jednak powinna być obiektywna tj. zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko subiektywnie „tj. według odczucia powoda”. Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 16.11.2012r. (I ACa 514/12) stwierdzając, że istnienie interesu prawnego jest warunkiem umożliwiającym dalsze badanie powództwa w zakresie istnienia lub nieistnienia prawa lub stosunku prawnego. Sąd Apelacyjny podkreślił, że interes prawny występuje z reguły wówczas, gdy istnieje niepewność prawa lub stosunku prawnego, zarówno z przyczyn faktycznych, jak i prawnych i wskazał jednocześnie, że interes prawny jest to interes dotyczący szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych. W sprawie, w której Sąd Apelacyjny wyraził powyższy pogląd powód był wierzycielem spółki X, a spółka ta była większościowym udziałowcem pozwanej spółki Y. Na wniosek powoda toczyło się bezskuteczne postępowanie egzekucyjne przeciwko X, a w toku tego postępowania okazało się, iż jedynym majątkiem dłużnika są udziały w pozwanej spółce Y. Spółka Y sprzedała nieruchomości (udział w prawie użytkowania jednej nieruchomości oraz prawo użytkowania drugiej nieruchomości). Wskutek sprzedaży pozwany uszczuplił swoje aktywa, co miało istotny wpływ na wartość całej spółki, a w konsekwencji - wartość posiadanych w niej udziałów, z których egzekucję prowadził powód. Na gruncie takiego stanu faktycznego Sąd Apelacyjny wskazał, że po pierwsze, zauważyć należało, że wytoczone przez powoda powództwo odnosiło się do umów, które zawarte zostały pomiędzy osobami trzecimi, a nie do stosunku prawnego, którego stroną był powód. Sporne umowy mogły natomiast wywrzeć wpływ na sytuację majątkową spółki X, a w konsekwencji możliwość przeprowadzenia skutecznej egzekucji przez wierzycieli tej spółki. X jest udziałowcem Y zatem stan majątkowy tej ostatniej spółki ma znaczenie dla określenia wartości udziałów i ewentualnego zaspokojenia się przez wierzycieli z tej części majątku X. Interes strony powodowej należy jednak identyfikować wyłącznie jako ekonomiczny, związany z wypłacalnością dłużnika, a w konsekwencji możliwością wyegzekwowania należności zasądzonych na rzecz powoda. Odnosząc przedstawione wyżej rozważania Sądu Apelacyjnego do niniejszej sprawy należy zauważyć, że jeżeli interes ekonomiczny strony związany z możliwością wyegzekwowania zasądzonych należności nie uzasadnia istnienia interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieważności umowy zawartej pomiędzy osobami trzecimi to tym bardziej nie uzasadnia tego interesu ekonomiczny w uzyskaniu zabezpieczenia dochodzonych roszczeń na konkretnym składniku majątku dłużnika. Ustalenie nieważności spornej umowy mogłoby mieć jedynie znaczenie dla skuteczności zabezpieczenia, a w przyszłości ewentualnie dla skuteczności zaspokojenia roszczeń majątkowych powoda. Wskazuje to, że interes powoda ma wyłącznie ekonomiczny, a nie prawny charakter. Interes powoda w uzyskaniu zabezpieczenia poprzez ustanowienie hipoteki przymusowej na sprzedanej nieruchomości nie ma przy tym charakteru materialnoprawnego. Tymczasem analiza orzecznictwa sądowego, którego przedmiotem było ustalenie nieważności umowy na podstawie art. 58 § 2 k.c. wskazuje, że w każdym przypadku umowa, której nieważność ustalono unicestwiała materialne roszczenia powoda (por. wyrok SN z 24 lipca 2009r., II CSK 124/09, wyrok SA w Poznaniu z dnia 3 grudnia 2009r., I ACa 770/09, wyrok SA w Łodzi z dnia 8 marca 2013r., I Aca 1220/12, wyrok SN z dnia 16 marca 1993r., II CRN 94/92, wyrok SN z 21 grudnia 2004r., I CK 344/04).

Jak powyżej wskazano, jedynie interes prawny stanowi materialnoprawną przesłankę powództwa o ustalenie, umożliwiającą dalsze badanie istnienia lub nieistnienia ustalanego prawa lub stosunku prawnego. Ta funkcja interesu prawnego, która określa podmioty posiadające legitymację procesową do wystąpienia z powództwem o ustalenie, niewątpliwie stanowi istotną barierę ograniczającą występowanie z tego rodzaju powództwami i sprzyja pewności obrotu gospodarczego. Przyjęcie odmiennego stanowiska, prezentowanego przez powoda, oznaczałoby, że powód miałyby interes prawny w wystąpieniu z powództwem o ustalenie w stosunku do każdej czynności prawnej, której stroną jest pozwany (...), a która w ocenie strony powodowej byłaby niekorzystana dla sytuacji majątkowej pozwanego.

Po drugie, nawet zakładając, że powód posiadałby interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie to powództwo to nie zasługuje na uwzględnienie z następujących powodów. Sąd orzekający, podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku z dnia 16 listopada 2012r. (I ACa 514/12), w którym Sąd Apelacyjny wskazał, że system prawny zawiera rozwiązania, które mają na celu ochronę wierzyciela przed krzywdzącym go działaniem dłużnika. Podstawową instytucją jest tzw. skarga pauliańska, uprawniająca wierzyciela do zaskarżenia czynności dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, przy czym, co charakterystyczne, *actio pauliana* nie opiera się na konstrukcji nieważności czynności prawnej, ale na uznaniu tej czynności za bezskuteczną wobec skarżącego, tzw. bezskuteczności względnej (art. 527 § 1 k.c.). Jeżeli zatem dłużnik podejmuje działania

mające na celu pokrzywdzenie wierzyciela, to istnieją określone przez prawo sposoby ochrony tego ostatniego. Przepisy te wyznaczają jednocześnie granice tej ochrony. W konsekwencji, w żaden sposób nie można zaaprobować stanowiska jakoby czynność, które zmniejsza aktywa dłużnika, ale nie powoduje jego niewypłacalności, ani nie zwiększa stanu tej niewypłacalności (na co wskazał sam powód w piśmie z dnia 17 grudnia 2013r.) mogła zostać uznana za nieważną, podczas gdy ta sama czynność powodująca niewypłacalność dłużnika mogłaby zostać uznana jedynie za bezskuteczną. Poglądu tego nie zmienia również fakt, że w niniejszej sprawie rozporządzenie sporną nieruchomości w istocie rzeczy uniemożliwiło zabezpieczenie roszczenia powoda przez ustanowienie hipoteki przymusowej na nieruchomości. Po pierwsze, ustawodawca nie przewidział aby złożenie wniosku o zabezpieczenie miało w jakikolwiek sposób ograniczać dłużnika w możliwości dokonywania czynności dyspozytywnych w stosunku do majątku objętego wnioskiem o zabezpieczenie. W konsekwencji, uznanie, że czynność rozporządzająca dokonana po złożeniu wniosku o zabezpieczenie jest nieważna na podstawie art. 58 § 2 k.c. stanowiłoby rozszerzenie skuteczności zabezpieczenia na okres przed wydaniem postanowienia o zabezpieczeniu co byłoby sprzeczne z ustawą. Po drugie, kolejny wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia (tj. wniosek o udzielenie dodatkowego zabezpieczenia) został prawomocnie oddalony z uzasadnieniem, że dotychczas udzielone zabezpieczenie jest wystarczające. Po trzecie, skoro powodowi przysługuje roszczenie majątkowe względem pozwanego (...) to należy jednocześnie założyć, że powód jest uprawniony do zaspokojenia swojego roszczenia z majątku pozwanego, a wcześniej do zabezpieczenia tego roszczenia na majątku pozwanego. Nie wynika z tego jednak aby powodowi przysługiwało roszczenia o zaspokojenie z konkretnych składników majątku dłużnika, albo o zabezpieczenie roszczenia na konkretnych wybranych składnikach majątku dłużnika w takim sensie, że dłużnik byłby pozbawiony prawa rozporządzania tymi właśnie, wybranymi i wskazanymi przez powoda składnikami majątku. Ochronę interesów wierzyciela w tym zakresie zapewnia instytucja uregulowana w art. 527 k.c. Innymi słowy, dopiero takie rozporządzenie przez dłużnika składnikami majątku, które powoduje pokrzywdzenie wierzyciela i skutek którego dłużnik staje się niewypłacalny lub niewypłacalny w stopniu większym niż przed dokonaniem czynności rodzi dla wierzyciela możliwość domagania się uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną względem wierzyciela. Jak już wyżej wskazano, artykuł 527 zakreśla jednocześnie granice przysługującej wierzycielowi ochrony prawnej. Oznacza to, że wierzyciel nie może domagać się uznania za nieważną czynności prawnej dlatego, że jej dokonanie ogranicza aktywa dłużnika, z których zaspokojenia lub na których ustanowienia zabezpieczenia może domagać się wierzyciel. Takie rozwiązanie ustawowe ma przy tym poważne uzasadnienie aksjologiczne, które jest w sposób szczególny istotne w rozpoznawanej sprawie. Ustalenie nieważności umowy rodzi ten skutek, że umowa jest nieważna od samego początku i nie wywołuje żadnych skutków prawnych jakie zgodnie z wolą stron miała wywołać. Czynność prawna nieważna nie może być przy tym w żaden sposób konwalidowana. Ustalenie nieważności spornej umowy nie oznacza jednak zobowiązania powoda do ponownego złożenia wniosku o ustanowienie hipoteki przymusowej na tej nieruchomości, ani też nie wyklucza np. możliwości dobrowolnego uregulowania przez pozwanego spornych należności. W konsekwencji, mogłoby być tak, że teoretycznie umowa zostałaby uznana za nieważną, ale sporna nieruchomość w żaden sposób by nie posłużyła do zaspokojenia roszczeń powoda. Dlatego właśnie dla takich sytuacji jak w niniejszej sprawie właściwym środkiem ochrony jest skarga pauliańska. Wskutek uwzględnienia powództwa ze skargi pauliańskiej czynność prawna nie zostaje uznana za nieważną, ale jedynie za bezskuteczną względem pokrzywdzonego wierzyciela co umożliwia temu wierzycielowi dochodzenie zaspokojenia ze składnika majątku dłużnika będącego przedmiotem bezskutecznej czynności. Przy czym w razie zaspokojenia wierzyciela w inny sposób nie powstają żadne negatywne konsekwencje dla drugiej strony czynności. Stąd też, nawet przyjęcie, że czynność prawna pozwanego (...) polegająca na zawarciu umowy sprzedaży nieruchomości z pozwanym (...) zmierzała do pokrzywdzenia wierzyciela poprzez ograniczenie możliwości zabezpieczenia, a w konsekwencji zaspokojenia roszczenia z majątku pozwanego nie uzasadnia poglądu, że jest ona nieważna.

Nie można pominąć w niniejszych rozważaniach również faktu, że własność jest prawem chronionym konstytucyjnie. Do istoty prawa własności należy uprawnienie do rozporządzania rzeczą. Właściciel ma prawo rozporządzać stanowiącą jego własność rzeczą, o ile nie został tego prawa pozbawiony mocą ustawy lub orzeczenia sądu. Żadna z tych okoliczności nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Na marginesie powyższych rozważań należy stwierdzić, że nie można podzielić poglądu jakoby zawarcie spornej umowy sprzedaży było czynem zabronionym przez art. 300 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia, Czynność sprawcza czynu zabronionego w § 2 polega na udaremnianiu wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego skutkującego egzekucją z majątku dłużnika. Przepisy prawa karnego muszą być jednak wykładane ściśle, a jakakolwiek wykładnia rozszerzająca jest niedopuszczalna. Stąd też nie można uznać, aby zachowanie, które ewentualnie zmierza do udaremnienia wydania orzeczenia sądu mogłoby być penalizowane na gruncie art. 300 § 2 k.k. skoro przepis ten nie zawiera takiej przesłanki.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Żądanie powoda zostało oddalone w całości, a więc stroną, która przegrała proces był powód i dlatego to jego należało obciążyć kosztami postępowania poniesionymi przez pozwanych. Z uwagi na powyższe sąd przyznał obu pozwany koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7200zł na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013., poz. 490) wraz z opłatą od pełnomocnictwa w wysokości 17zł.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pełnomocnikowi (...)

Kalendarz 30 dni.